

Ročník XIV.

Druhá nedeľa po Narodení Pána – (A) 5. januára 2014

týždeň 02.

Bernard Šmid

Velebme Pána

V dnešnom čítaní z listu Efezanom sme počuli výzvu ku zvelebovaniu Boha. „Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás v Kristovi požehnal a zahrnul nebeskými duchovnými darmi...“ Už ste niekedy zvelebovali Boha? Alebo si kladiete otázku: „Čo to znamená „zvelebovať Boha“? Veľmi často sa vyznávame, že sme kliali alebo sa rúhali, ale málokto priznáva, že Boha nezveleboval. Velebenie Boha sa v človeku objavuje spontánne, keď konečne uzná Boha ako Boha, prijme Boha a jeho Múdrosť, ktorá sa prejavuje vo všetkom. Deje sa niečo podobné, ako keď dieťa vo vedomí toho, čo dokáže jeho otec, sa dokáže uvoľniť k zábave. Je ovocím absolútnej dôvery a lásky. Velebenie vyjadruje základný smer kresťanskej modlitby. Modlitba velebenia je odpoveďou človeka na Božie požehnanie. Srdce človeka môže velebiť toho, ktorý je zdrojom všetkého požehnanie.

Nepritomnosť velebenia môže byť dôsledkom nášho povrchného života bez pochopenia. Často žijeme len v preši prítomného okamžiku, bez živšej nádeje, bez myšlienky na budúcnosť, ktorú pripravuje Boh. Zabúdame na svoje základné povolanie uctievať, velebiť Boha a klaňať sa mu, milovať ho celým srdcom. Niekedy je tento nedostatok spôsobený aj neznalosťou Boha. Ale Boh, ktorého máme zvelebovať, je Otcom nášho Pána Ježiša Krista. Cesta poznania Boha vedie skrze Ježiša Krista. On sám hovorí: „Kto mňa vidí, vidí Otca!“ Je to Boh, ktorý sa človekom stal. Ako zvyknú na Orave hovoriť: „Pán Boh je dobrý človek“.

Boh Otec sa zjavuje v celom stvorení, ale najdokonalejšie v človeku, ktorý bol stvorený k tomu, aby sa stal Božím obrazom. Zo všetkých ľudí sa najdokonalejšie zjavil v Ježišovi, vo svojom Slove, ktoré sa stalo telom a prebývalo medzi nami. Nebeský Otec má ten istý charakter ako Ježiš, ktorý pre nás a pre našu spásu zostúpil do smrti. Na svojej ceste hľadania Boha sa často dopúšťame chyby... Ale Boh komunikuje s nami skrze svoje Všemohúce Slovo, „ktoré bolo na počiatku u Boha a Bohom bolo to Slovo.“ Ak si uvedomujeme v tejto chvíli, kto je Boh Otec, vyslovme vo svojom srdci: „Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás v Kristovi požehnal a zahrnul nebeskými duchovnými darmi.“

Nech je zvelebený, pretože je Otcom nášho Pána Ježiša Krista, ale nech je zvelebený aj za úžasne Božie požehnanie, ktoré nám dáva skrze svojho Syna, pretože skrze neho máme večný život. Niekedy nás mýli naša okamžitá situácia, ktorej často nerozumíme. Boha však nemáme velebiť len kvôli tomu, čo pre nás urobil, ale ešte slobodnejšie ho máme velebiť pre neho samého, v akomsi zabudnutí na seba: „lebo len keď zabúdame na seba, nachádzame seba samých“. On je Absolútne Dobro a

Absolútna Krása. Sme tu a existujeme len preto, lebo On sám na nás ustavične koncentruje svoju stvoriteľskú pozornosť.

Sv. Pavol ďalej pokračuje: „On nás svojim dobrotivým rozhodnutím predurčil, aby sme sa skrze Ježiša Krista stali jeho deťmi na chválu a slávu jeho milosti, ktorou nás obdaroval vo svojom milovanom Synovi.“ Dôvodom velebenia Boha je aj Boží plán s nami, naše predurčenie. Ak môžeme hovoriť o nejakom predurčení človeka zo strany Boha, môžeme povedať na základe Božieho zjavenia, že existuje len toto jedno pozitívne predurčenie človeka ku spásu. „Boh chce spasiť všetkých ľudí“.

Všetci sme predurčení k tomu, aby sme sa skrze prijatie Ježiša stali Božími deťmi. Skrze prijatie Ježiša Krista sme aj my Božími deťmi. Apoštol Pavol na dvoch miestach vo svojich listoch používa termín „adoptívne synovstvo“. Keď počujeme o niekom, že je adoptovaný, tak to chápeme, že nie je vlastný. Avšak Písmo sv. nepoužíva slovo adoptovaný v tomto zmysle. Tento synovský vzťah je na jednej strane vzhľadom k tomu, že nevyplýva z našej prirodzenosti ale je darom milosti, kvalifikovaný v Písme ako „prijatie za dieťa“, „adopcia“ (čím ho chceme odlišiť od synovského vzťahu v samotnej Najsvätejšej Trojici), na druhej strane s ohľadom na reálne Božie sebazdielanie človeku, označujeme tento vzťah v Písme aj ako „splodenie z Boha“, „narodenie človeka z Boha“, „znovuzrodenie“ a vyplývajú z neho dôsledky: „Ak si syn, nie si už otrok, ktorý nezostáva v dome navždy. Ak si syn, tak si aj dedič.“ Môžeme to zjednodušiť: Sme adoptovaní vzhľadom na svoju hriechu prirodzenosť, ale ak prijímame Krista, tak sa stávame a aj reálne sme skutočné Božie deti. Máme začo zvelebovať a chváliť Boha.

Chvála je spôsob modlitby, ktorá bezprostrednejšie uznáva, že Boh je Boh. Ospevuje ho pre neho samého, oslavuje ho, pretože On je, bez ohľadu na to, čo koná. Skrze chválu sa Duch Boží spája s našim duchom, aby dosvedčoval, že sme Božie deti, vydáva svedectvo jednorodnému Synovi, v ktorom sme boli prijatí za synov a skrze neho oslavujeme Otca. Chvála prevyšuje ostatné spôsoby modlitby a pozdvihuje ich k tomu, ktorý je ich prameňom a cieľom: „jeden Boh, Otec, od ktorého pochádza všetko, pre ktorého sme tu i my“. Našou obeťou chvály a vďačnosti je aj táto eucharistia, ktorú slávime.

Zakončím prosbou, ktorou zakončuje aj sv. Pavol dnešnú časť listu: „Prosim, aby vám Boh nášho Pána Ježiša Krista, Otec slávy, dal ducha múdrosti a zjavenia, aby ste ho poznali a osvieteným vnútorným zrakom videli, k akej nádeji vás povolal, aké bohaté a slávne je vaše dedičstvo v jeho svätom ľuďe a ako nesmierne veľký je vo svojej moci voči nám, ktorý veríme.“

*Len pri Bohu
mi duša odpočíva,
len pri Ňom moje spasenie.
Lebo On je moje bralo
i môj hrad,
záštita, za ktorou stojím.*

*Dokedy chcete
dorážať na človeka,
vy túžiaci ho pridláviť
ako tá stena padajúca
a preborený múr?*

*Radi by ste ho zhodili z trónu,
vy milujúci lož a pretváрку:
ústami žehnáte
a preklínate v srdci.*

*Len pri Bohu mi duša odpočíva
a moja nádej je len u Neho.
Len On je moje bralo
i môj hrad,
záštita, za ktorou stojím.
V Bohu je moje spasenie i česť,
hrad mojej modlitby
a útulok je v Bohu.*

*Dúfajte v Neho, ľudia,
každý čas,
srdcia si pred Nim vylievajte!
Boh, iba Boh je našou záštitou!
Lebo ľudia sú ako dych,
len marivom sú ľudskí synovia;
nech sa zbehnú
zo všetkých končín zeme,
viac nezavážia ako číry dych.*

Evanjelista zaznamenáva rôzne cesty i postoje ľudí k narodenému Ježišovi. Jedni sa dostávajú ku Kristovi veľmi jedno-ducho a rýchlo ako pastieri. Iným trvá cesta k odpovedi na zvláštny nebeský úkaz oveľa dlhšie, ako to bolo v prípade mudrcov od východu. Na druhej strane sú tu niektorí Betlehemčania, ktorí sú veľmi blízko pri Ježišovi, a predsa sa s ním nestretli. Nebolo miesta v ich príbytkoch pre ľudí v núdzi, ako to zakúsila nazaretská rodina. Núdzny človek nebýva príťažlivý, vyrušuje nás z pohodlia, a predsa v ňom možno slúžiť Ježišovi, ba priam sa s ním stretnúť.

Ďalší, ktorí veľmi dobre vedeli, kde sa má Mesiáš narodiť, boli veľkňazi a zákonníci. Presne opísali Herodesovi proroctvo o Betleheme i čas príchodu Mesiáša, a predsa neprišli na to miesto. Možno im stačilo len vedieť, že sa má niečo dôležité stať. Aj niektorí z nás sa uspokojia s tým, že niečo o Bohu vedia. Vedieť je dôležité, no pokiaľ nás poznanie nepohne z miesta k skúsenosti, nebude pre nás veľa znamenať.

Zaujímavá je postava Herodesa. Vie od veľkňazov, že prichádza na svet židovský kráľ. Vie od mudrcov, kam smeruje hviezda, ktorú videli na východe - k Betlehemu, kde sa má narodiť. Zvláštne však je, že v Ježišovi vidíme nie toho, kto mu život dáva, ale toho, ktorý by mu ho mohol vziať. Najmä ten kariérny. Bojí sa o seba, o svoje pozemské kráľovstvo. Snaží sa o ňom všetko vedieť, aby mu mohol lepšie vzdorovať. Herodes predstavuje všetkých tých, ktorí v Kristovi vidia ohrozenie svojho životného štýlu v mnohom odporujúcemu Božej ceste. Poznanie o Kristovi, ak nejaké majú, neslúži na ich posvätenie, ale skôr na obranu, aby Kristus nevstúpil do ich života, pretože by ho museli meniť. A keď im niekto Krista pripomína, odstraňujú ho z cesty.

A konečne sú tu traja mudrci, traja králi, ktorí si svetlom prirodzeného rozumu a citlivosťou na Božie znamenia uvedomujú, že sa stalo niečo výnimočné. Vidia zvláštnu hviezdu a vedia, že je pre nich výzvou hľadať odpoveď. Božie znamenie ich priviedlo až k podstate veci, ku Kristovi. Sme povolani byť citliví a vnímaví na Božie znamenia v našom živote. Často sa pýtajme, čo nám Boh chce povedať istými udalosťami, v ktorých sa ocitneme. Buďme vytrvalí ako traja mudrci, ktorí sa nevzdávajú, keď sa „hviezda na čas stratila“. Nájdenie Božej odpovede nás privádza k intenzívnejšej spolupráci s Bohom na jeho diele spásy s našim životom.

PETER BRODEK

Oznamy

Slávnosť Zjavenia Pána: V pondelok 6. januára slávime prikázaný sviatok Zjavenia Pána. Sv. omše budeme sláviť ako v nedeľu. Pri sv. omši požehnám vodu a trojkráľovú kriedu. Požehnanú vodu si môžete vziať so sebou.

Požehnanie domov: Tí, ktorí chcete, aby som požehnal váš príbytok, prosím, prihláste sa u mňa v sákrastii. Domy budem požehnávať v pondelok 6.1. po poludní. Čas návštevy si aspoň približne dohodneme.

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí: Stretnutie bude po druhej sv. omši v nedeľu 12.1.

Nedeľou krstu Krista Pána sa končí vianočné obdobie. Vianočná výzdoba môže zostať do sviatku Obetovania Pána 2.2.2014

Boh rešpektuje naše rozhodnutia, no zároveň sa nám ponúka ako svetlo, ktoré nášmu životu bezpečne ukazuje smer uprostred každodenných skúšok a nástrah. „Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život,“ (Jn 3, 16), píše sv. Ján vo svojom evanjeliu. Naše terajšie šťastie, ako i večná spása v konečnom dôsledku závisia od toho, či ponúkané svetlo prijmeme alebo nie, či budeme kráčať za jediným Pastierom, alebo budeme nasledovať rôznych nádeníkov, ktorí sa nám natískajú takmer na každom kroku. Ak odmietneme ponúknuté svetlo, ktorým je sám Kristus, nebudeme súdení, lebo sa odsúdime sami. Nebude to Boh, ktorý nás odmietne. Budeme to my, ktorí odmietneme Boha. Ak však prijmeme pozvanie Krista, Dobrého pastiera, a pôjdeme za ním, budeme môcť kráčať s istotou a bezpečne po nasej životnej ceste a raz budeme mať účasť na Božom živote v nebeskom kráľovstve. Ježiš Kristus, Dobrý pastier, ktorý prišiel medzi nás, aby nás vyviedol z tmy hriechu, je pre nás zárukou, ale i nádejou. Áno, človek je slobodný, no nie je ponechaný sám na seba.

Ivan Šulík „Láskavo a milosrdne“

Sväté omše vo Vianočnom období (A)

6.I. pondelok – Zjavenie Pána - Slávnosť

08:00 za Ľ. Danielu Molnárovú

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10:00 Za farníkov

Lektori: Polanská Z., Bublavý M

7.I. utorok - po Zjavení Pána

17:00 za Ľ. Ludovíta a Marianu Bilských a syna Vieroslava

8.I. streda - po Zjavení Pána

17:00 za Božie požehnanie pre rodinu Margity

9.I. štvrtok - po Zjavení Pána

17:00 za Ľ. Mons. ThDr PhDr Alexeja Izakoviča, vištického kňaza

10.I. piatok - po Zjavení Pána

17:00 za Božie požehnanie pre rodiny

11.I. sobota - po Zjavení Pána

08:00 za Ľ. Gizelu

Upratovanie kostola č.d. 285 - 324

12.I. Tretia nedeľa po Narodení Pána – Krst Krista Pána

08:00 za Ľ. Antona a Bernardínu Kollátových

Lektori: Vráblová M., Macáková E.

10:00 Za farníkov

Lektori: Hrdlovičová K., Šuplatová M.

Koniec vianočného obdobia

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

6.I. pondelok Zjavenie Pána – Slávnosť – prikázaný sviatok

7.I. utorok Sv. Rajmund z Peňaforu, kňaz

8.I. streda Sv. Severín, kňaz a mních

9.I. štvrtok Sv. Marcelín, biskup, Bl. Alexija Leclerková, panna

10.I. piatok Sv. Agatón, pápež, Sv. Pavol, pustovník

11.I. sobota Sv. Hygin, pápež

Slovo na dnes

so svätým Augustínom z Hippa

Proces obrátenia

Sviatosti sú skutočnosťami z mäsa a krvi; sú to božské skutočnosti, Majú však aj veľkú symbolickú hodnotu. Svätý Augustín ukazuje, že obrady kresťanskej iniciácie korešpondujú v každej etape s procesom tvorby chleba a vína - od žatvy pšenice a zberu bobúľ cez mletie a miaganie až po pečenie a kvasenie.

Keďže Pán trpel za nás, zanechal nám svoje telo a krv v tejto sviatosti, ktorú urobil aj z nás. Stali sme sa súčasťou jeho tela a skrze jeho milosrdenstvo sme tým, čo prijímame.

Pripomeňte si, že kedysi ste neexistovali; boli ste stvorení. Priviedli vás k Pánovej mláčačke a prácou volov ste boli zomletí, čiže prácou tých, ktorí ohlasujú evanjelium. Keď ste boli katechumenmi, dočasne ste boli pozorovaní v sýpke. Potom vás prečítali na zozname. A začal sa proces mletia skrze pôsty a exorcizmy. Potom ste prišli k vode: boli ste pokropení a primiešali vás do jedného cesta. Piekli vás horúčavou Duchu Svätého a stali ste sa Pánovým chlebom.

Uvažujte o tom, čo ste prijali! Tak ako vidíte, ako vzniká jeden chlieb, tak aj vy budete jedným telom - tak, že sa budete navzájom milovať, budete mať jednu vieru, jednu nádej a nerozdelenú lásku. Keď to heretici prijímajú, prijímajú svedectvo proti sebe, pretože hľadajú rozdelenie, pričom tento chlieb je symbolom jednoty. Tak aj víno bolo kedysi mnohými strapcami bobúľ, a teraz je jedno. Je jedno v krásnom zlatom kalichu, keď sa bobule zlisovali vo vínnom lise. A teraz vy - po pôstoch, námahách, po uponížení sa a ľútosti - ste prišli v Kristovom mene k Pánovmu kalichu.

A ste tu na stole! A ste tu v kalichu! Ste jedno s nami. Prijímame spoločne, pijeme spoločne, pretože žijeme spoločne.

Myšlienky k modlitbe

Stali ste sa Pánovým chlebom.

Buďte jedno telo - tak, že sa budete navzájom milovať, budete mať jednu vieru, jednu nádej a nerozdelenú lásku.

Prijímame spoločne, pijeme spoločne, pretože žijeme spoločne.

Zapamätajte si

Stávame sa jeho telom a skrze jeho milosrdenstvo sme tým, čo prijímame.

Námety na konanie

Pozrite sa na proces obrátenia, ktorý vás priviedol bližšie k Ježišovi Kristovi. Urobte si zoznam veľkých milníkov na tejto ceste. Ak chcete, stručne napíšte svoj príbeh - venujte ho Bohu so vzdávaním vďaka ako svätý Augustín.

Overenie identity

Svätý Pavol často hovoril o Cirkvi ako Kristovom tele. Pre svätého Augustína to bola viac než metafora. Naznačovala celú teológiu sviatostí, modlitby a každodennej radosti i utrpenia.

„Do úst mi vložil pieseň novú“ (Ž 40, 4). Ak sa niekto pýta, kto hovorí v tomto žalme, jedným slovom poviem: „Je to Kristus.“

Ako však viete, bratia a sestry, - a ako musíme často hovoriť - Kristus niekedy hovorí v mene našej hlavy; a niekedy hovorí o nás, ktorí sme jeho údmi. Keď povedal: „Bol som hladný a dali ste mi jesť“ (Mt25, 35), hovoril v

mene svojich údov, nie vo svojom mene. A keď povedal: „Šavol, Šavol, prečo ma prenasleduješ?“ (Sk 9, 4), hlava volala v mene svojich údov. Nepovedal však: „Prečo prenasleduješ moje údy?“ Povedal: „Prečo ma prenasleduješ?“

Ak trpí v nás, potom budeme korunovaní v ňom. Takáto je Kristova láska. Čo sa jej vyrovná? Preto hovorí: „Do úst mi vložil pieseň novú, chválospev nášmu Bohu.“ Hovorí v mene svojich údov.

„Dal si mi telo“ (Hebr 10, 5). Sme v tomto tele. Máme podiel na tomto tele. Vieme, čo my sami prijímame. Telo bolo pre nás zdokonalené; budme zdokonalení v tomto tele.

Máme Kristovo telo. Máme Kristovu krv. Ak máme nový život, spievajme „novú pieseň... chválospev nášmu Bohu“.

Myšlienky k modlitbe

Telo bolo pre nás zdokonalené; budme zdokonalení v tomto tele.

Ak trpí v nás, potom budeme korunovaní v ňom.

AK máme nový život, spievajme chválospev nášmu Bohu.

Zapamätajte si

Čo sa vyrovná Kristovej láske?

Námety na konanie

Láska hľadá užšie spojenie. Boh nás tak miloval, že sa stal jedným z nás a stal sa jedno s nami. Stotožnil sa so svojou Cirkvou na každom mieste a v každej dobe. Urobil z nás jeden chlieb a jedno telo. Naše utrpenia sú jeho utrpeniami. Naše radosti sú jeho radostami. Je jeho utrpenie aj naším? Sú jeho radosti našimi radostami? Trpíme a radujeme sa ako Ježiš, keď chodil medzi nami na tejto zemi?

Scot Hahn Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Tieto rady čítaj pomaly.

Nepoviem ti nič nové. Iba oživím tvoju pamäť, aby sa v nej zrodila myšlienka, ktorá ťa zasiahne tak, že zmeníš svoj život a vydáš sa na cestu modlitby a Lásky. A napokon sa staneš rozvážnou dušou.

Modlitba

92 „Et in meditatione mea exardescit ignis“ - a v mojej modlitbe sa roznieť oheň. - V tom je zmysel modlitby - stať sa vatrou, živou pochodňou, ktorá dáva teplo a svetlo. A preto, keď už nevieš napredovať, keď cítiš, že tvoj oheň vyhasína, keď ňaj už nemôžeš priložiť voňavé polená, príhoď doň aspoň vetvičky a konáriky krátkej ústnej modlitby, strelných modlitieb, ktoré naďalej udržia plameň. -A ty si dobre využil čas.

93 Pripadáš si taký úbohý, že sa považuješ za nehodného, aby ťa Boh počúval? Ale čo zásluhy Panny Márie? A rany tvojho Pána? A... vari nie si Božie dieťa? Okrem toho, on ťa počúva, „quoniam bonus... quoniam in saeculum misericordia eius“ - lebo je dobrý a jeho milosrdenstvo trvá naveky.

94 Stal sa takým malým - hľa dieťa! - aby si sa k nemu mohol priblížiť s dôverou.

95 „In te, Domine, speravi“ - v teba, Pane, som dúfal. K ľudským prostriedkom som pridal svoju modlitbu a svoj kríž. -A moja nádej nebola márna ani nikdy nebude: „non confundar in aeternum!“ - nebudem zahanbený naveky!

Josemaria Escrivá „Cesta“

Príbeh na uzdravenie duše

TRAJA STARCI

Žena vyšla pred dom a zbadala, ako pred jej záhradou sedia traja neznámi starci s dlhými fúzmi. Hoci nevedela, čo sú zač, prihovorila sa im:

„Myslím, že som vás nikdy nevidela. No určite máte hlad. Vojdite, prosím, do môjho domu a ja vám pripravím niečo na jedenie.“

Oni sa jej spýtali: „Je prítomný pán domu?“

„Nie, nie je,“ odpovedala žena.

„V tom prípade nemôžeme ísť dnu,“ odpovedali na to.

Keď sa manžel vrátil večer domov, žena mu všetko vyrozprávala.

„Bež im povedať, že už som späť, a pozvi ich ďalej,“ povedal.

Žena vyšla von a mužov znova pozvala.

„Nemôžeme vstúpiť do jedného domu všetci traja,“ vysvetlili jej starci.

„Prečo?“ chcela vedieť žena.

Jeden z mužov ukázal na druhého a povedal: „Jeho meno je Bohatstvo.“

Potom ukázal na ďalšieho a dodal: „On sa volá Úspech. A ja som Láska. Vráť sa domov a s manželom sa rozhodnite, koho z nás si vyberiete.“

Žena vošla do izby a vyrozprávala manželovi, čo jej starci povedali.

Manžel sa rozžiaril: „Aha, tak sa teda veci majú! To je výborné! Pozvime teda Bohatstvo a dovoľme mu, aby sa v dome rozložilo so svojimi pokladmi.“

Manželka nesúhlasila: „Drahý, prečo radšej nezavolať Úspech?“

Z opačného konca miestnosti ich počúvala dcéra. Príbehla k nim s nápadom: „Nebolo by lepšie povedať Láske, aby k nám prišla? Naplnila by celý náš dom.“ „Myslím, že by sme mali dať na našu dcéru,“ povedal muž svojej žene. „Vyjdi von a pozvi Lásku, aby sa stala naším hosťom.“

Žena vyšla cez prah a zvolala: „Ktorý z vás je Láska? Nech vojde do nášho domu a hoduje spolu s nami!“

Starček, ktorý sa volal Láska, sa postavil a vykročil smerom k domu. Druhí dvaja sa tiež zdvihli a šli spolu s ním. Žena sa prekvapene spýtala Bohatstva a Úspechu: „Pozvala som len Lásku. Prečo idete ďalej aj vy dvaja?“

Starčekovia odpovedali jedným hlasom: „Keby si pozvala Bohatstvo alebo Úspech, druhí dvaja by ostali vonku. Ale Láska nejde nikdy sama. Vždy ju sprevádzame. Kam príde láska, tam sa dostaví aj bohatstvo a úspech.“

- Aký mám rebríček hodnôt vo vzťahu k láske, úspechu a bohatstvu?

- Vsádzam na lásku za každú cenu? Kľadiem láske nejaké hranice?

- Milujem skutočne nezištnou láskou?

José Carlos Bermejo „Príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Peter, utvrdzuj svojich bratov

„Peter mu vravel: ‚Pane, prečo nemôžem ísť za tebou teraz? Aj život položím za teba!‘ Potom odzneli tie smutné

slová: ‚Aj život položíš za mňa? Nezaspieva kohút, kým ma tri razy nezaprieš.‘ (Jn 13, 37-38) Hoci Ježiš tak veľmi miloval ľudí a najmä apoštolov, predsa si o nich nerobil ilúzie.

„I povedal Pán: ‚Šimon, Šimon, hľa, satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu. Ale ja som prosil za teba, aby neochabla tvoja viera‘ (Lk 22, 31-32)

Apoštoli a po nich ostatní veriaci sa budú zdať mnohým úbohí a bezmocní. Ale to budú len skúšky. Sám Pán bude pri nich stáť a bude ich chrániť ako vzácne zrno svojho kráľovstva. Bude o nich platiť to, čo vyslovil Shakespeare ústami Agameinnona: „Prečo vás, kniežatá, zarážajú naše neúspechy a nazývate ich hanbou, keď vlastne sú iba vzácnou skúškou nebies, či na ľudí sa možno spoľahnúť... Veď v priazni šťastia sa každý kov zdá rýdzi. Odvážni aj zbabelci, múdri aj hlúpi, učení aj tupí, tvrdí aj mäkkí - všetci splyvajú. Keď život však mocne zahmí a mocný vejár všetko rozriedi, keď zvíří vzduch - slabé zrnká odveje, no nepomieša s nimi tie, čo majú, bohaté cnosťou, svoju pevnosť a váhu...“

„...satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu. Ale ja som prosil za teba... A ty, až sa raz obrátiš, posilňuj svojich bratov.“ To sú vážne slová, vyslovené vo vážnej chvíli. To je poverenie, uvedenie do úradu, prejav krajnej dôvery - a to vo chvíli, keď Pán predpovedal Petrovi zaprenie.

Pre nás, ktorí sme tiež často vydaní na „preosiatie satanovi“, je to znamenie, kam sa máme obracať a uchýľovať v ohrození viery. Petrovo prvenstvo — to nie je len náš spôsob myslenia v duchu viery, prijatý od detstva. To je Kristovo uistenie! Peter bude oporou viery po všetky stáročia - aj vo víre moderného myslenia a života. Keby toto Ježišovo uistenie bolo malo trvať len do Petrovej smrti, načo by bolo potrebné také slávnostné vyhlásenie? Keby Ježiš nebol hľadel do ďalekej budúcnosti, načo by bol ustanovoval Eucharistiu, kňazstvo, sviatosť zmierenia a Petra za skalu, na ktorej vystaví svoju Cirkev? To všetko je ustanovené naveky — až do skončenia sveta!

Kristus - pravda

„Jednotlivé doby“ napísal jeden náš básnik, „unavené prebytkom šikovných reformátorov, ale aj nedostatkom Vykupiteľa, majú akýchkoľvek právd plné zuby. Okrem toho v čase „chleba a hier“, ako vždy, uteká niekam pravda pred človekom, ale aj človek pred pravdou.“

Dokedy budeme utekať pred pravdou? Kristus nás trpezlivo čaká. Čaká za každou zákrutou nášho života a našich dejín. Tisíckrát sme skúsili ako jednotlivci i ako dejinné spoločenstvá, že nič pravdivejšie, ako je Kristus, nikde nenájdeme. Preto sa k nemu vracajú nielen jednotlivci, ale i celé generácie, lebo je jedinečný a nenahraditeľný.

Kristus nie je zakladateľ náboženstva, ako boli mnohí pred ním a po ňom. Neprináša v prvom rade náuku, nové rozumové poznanie Boha. Neprináša nové Božie zákony ako proroci, ktorých ústami hovoril. Kristus zjavuje Boha. On je stelesnená podoba Boha. Zjavuje Božiu dobrotnosť. Kristus nielen hlása pravdu - on je pravda. Celou svojou bytosťou, celým svojím životom. Jeho slová sú pravdivé preto, lebo ich hovorí on. Preto aj viera v obsah jeho posolstva je viera v neho. Viera je láskavá odpoveď na jeho bezvýhradnú lásku. Naša viera je nesená a oživovaná jeho láskou. Prvým obsahom našej viery je osoba Krista. Prvým cieľom našej lásky je Kristus.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku